

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4301/2019
15.07.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Бранка Стојановић Шуњка, адвокат из ..., против тужених „Niscolum“ ДОО са седиштем у Новом Саду и ББ из ..., које заступа пуномоћник Зоран Трбук, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4391/18 од 06.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4391/18 од 06.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4391/18 од 06.06.2019. године усвојена је жалба тужиле, па је преиначена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 218/2016 од 13.02.2018. године у ставу првом и другом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени „Niscolum“ ДОО Нови Сад и ББ да тужилји солидарно исплате износ од 118.000 евра са каматом на тај износ по стопи коју за евро одређује и прописује Европска централна банка почев од 11.05.2009. године па до 24.12.2012. године и по стопи која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена почев од 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да тужилји солидарно накнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 154.500,00 динара, све у року од 15 дана, а захтев тужених за накнаду трошкова поступка је одбијен. Ставом другим изреке упућен је првостепени да исправи очигледно погрешно написан датум 21.02.2018. године у заглављу првостепене пресуде уместо правилног датума доношења пресуде 13.02.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни касацини суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20) па је утврдио да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиле и Привредног друштва „Medica rent“ ДОО са седиштем у Новом Саду, кога је заступао директор ББ, овде друготужени, закључен је писмени уговор о зајму од 10.11.2008. године, на коме су потписи уговарача оверени у Општинском суду у Новом Саду 11.11.2008. године под бројем Ов.1 ../2008. Овим уговором тужила се обавезала да, као зајмодавац, преда на зајам наведеном привредном друштву, као зајмопримцу, износ од 118.000 евра, а зајмопримац се обавезао да зајмодавцу врати исту количину новца без камате по истеку шест месеци од дана закључења уговора, односно до 10.05.2009. године. Уговорено је и да је зајмопримац сагласан да се у циљу обезбеђења на његовим покретним стварима које се налазе у одређеној именованој поликлиници у Новом Саду заснује заложно право у корист зајмодавца, а у члану 4. уговора су ближе наведене и означене покретне ствари на којима је уговорено заснивање заложног права.

Тужила је своју обавезу из овог уговора према зајмопримцу испунила предајом уговореног новчаног износа зајма. Међутим, зајмопримац позајмљени новац није вратио тужили у уговореном року, а ни никада касније, а у међувремену је престао да постоји услед стечаја, по решењу Привредног суда у Новом Саду од 28.09.2011. године, с тим што је стечај отворен након добијеног обавештења од стране Народне банке Србије. Имовина стечајног дужника је прешла у својину Републике Србије.

Тужени ББ је био законски статутарни заступник првотуженог, који је основани уписан у регистар привредних друштава код Агенције за привредне регистре 29.04.2014. године. Након оснивања наведеног привредног друштва тужени ББ је дао писмену изјаву о преузимању дуга, коју је оверио 19.08.2014. године пред Градском управом за опште послове Града Новог Сада, а којом је преузео обавезу да исплати дуг настао на основу уговора о зајму између „Medica rent“ ДОО и АА од 10.11.2008. године. У изјави је наведено да је ББ у име привредног друштва преузео као позајмицу 118.000 евра и обавезао се да ће исплатити на име зајма повериоцу, те да је као гаранцију дао сагласност да се заснује заложно право над таксативно набројаним покретним стварима. У изјави је наведено и да до дана сачињавања изјаве позајмица није враћена, те да друготужени гарантује својим приходима, дознаком за иностранство, имовином и уделима у правним лицима и хартијама од вредности, власништвом, имовином и приходима друштва „Niccolum“ ДОО Нови Сад, у којој је власник и директор, да ће извршити обавезу из ове изјаве.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев, сматрајући да између странака није закључен уговор о преузимању дуга, у смислу члана 446. Закона о облигационим односима, а изјава о преузимању дуга не може да замени уговор, с обзиром да је дужник из главног посла – уговора о зајму престао да постоји по окончању стечајног поступка, брисањем из регистра привредних друштава, далеко преко изјаве друготуженог о преузимању дуга. Такође, према становишту првостепеног суда наведена изјава не испуњава услове да би се сматрала изјавом о признању дуга од стране друготуженог или првотуженог, па не може да производи правно дејство као једнострана изјава воље, због чега тужени нису пасивно легитимисни у овој парници.

Другостепени суд је преиначио побијану пресуду и обавезао тужене да тужиљи врате дуг сматрајући да из садржине наведене изјаве произлазе закључци о другачијем чињеничном и правном основу тужбеног захтева. Посебно, другостепени суд сматра да су погрешни и неприхватљиви закључци првостепеног суда да наведена изјава о преузимању дуга не испуњава услове да би се сматрала изјавом о признању дуга од стране друготуженог, при чему су у образложењу другостепене пресуде наведени разлози таквог става другостепеног суда. Другостепени суд сматра да је друготужени прихватио наведеном изјавом да тужиљи врати новац који је дала као зајам, без обзира што је зајмопримац означен у уговору о зајму брисан из регистра привредних друштава АПР и више не постоји. Такође, наведени су и разлози због којих другостепени суд сматра да је првотужени, као јемац, у смислу писмене изјаве, такође пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Правилно је другостепени суд применио материјално право доносећи побијану пресуду, а све разлоге за такву одлуку прихвата и Врховни касациони суд. Наиме, из садржине наведене изјаве од 19.08.2014. године јасно произлази да је друготужени признао дуг привредног друштва, које је било зајмопримац по уговору о зајму од 10.11.2008. године, а чији је директор био управо друготужени, те да је преузео обавезу да тужиљи врати позајмицу, што гарантује свим својим приходима, имовином како је ближе наведено у изјави, па и имовином и приходима друготуженог у којој је власник и директор.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд није требало да заказује расправу у складу са чланом 383. Закона о парничном поступку, јер је првостепену пресуду преиначио правилно сматрајући да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда. С обзиром да из садржине наведене изјаве произлази да је друготужени признао дуг и преузео обавезу да тужиљи врати дуг из поменутог уговора о зајму, те да за враћање дуга гарантује свим својим приходима, па и приходима и имовином првотуженог, чињеница да ли је друготужени новац који му је тужила предала у руке уплатио на рачун зајмопримца или је задржао за себе не утиче на правилност и законитост побијане пресуде.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужени у поступку по ревизији нису успели, због чега немају право на тражене трошкове ревизијског поступка, применом члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић